

emberevők, hogy ilyen fiatal gyereket besorozzunk — felelt Brunner, akiben láthatólag a jóindulat dolgozott.

Sándor összetette a kezét:

— Ne szégyenítsen meg, ezredes úr, együtt harcoltam, együtt is akarok szenvedni bajtársaimmal. Az ő sorsuk az én sorsom, nem hagyhatom el őket.

— Különös faj, kemény faj — mormogta magában —, ezt nehéz lesz megtörni. Hát maradj! — tette hozzá hangosan — majd meglátom, mit csinálok veled.

Azzal sarkonfordult s otthagya a kopott honvédeket.

* * *

A csapatot, amely a fegyvertelen honvédeket Dévára Magyarországra kísérte, Brunner ezredes vezette.

A felügyelet nem volt valami szigorú. Az ezredes katona volt, és nem porkoláb, s röstelte a megbízatást. Azért csak váltaltvont, mikor reggelenként jelentették neki, hogy tíz-tizenkét magyar ismét megszökött az éjjel.

Egyszer aztán azt jelentették neki, hogy a 37-ik zászlóaljból már csak egyetlenegy honvéd van, az is egy fiatal gyerek.

Ezt aztán Brunner maga elé rendelte.

— Miért nem szöktél meg te is?

— Nem lehet, ezredes úr.

— Hogyan?

— Én bekönyörögtem magam, az ezredes úr megengedte, hálátlanság lett volna megszökni.

— De mikor a társaid mind megszöktek.

— Azoknak szabad, de nekem más helyzetem van. Én gyávanak látszhatnám, ha megtenném.

Az ezredes megveregette a vállát és szólt:

— No hát, ezennel megengedem, hogy menj, amerre akarsz, élj boldogul!

A fiú megköszönte, tisztelgett és eltávozott. Az ezredes sokáig nézett utána s aztán megfúvatva a trombitát és elindította csapatját. Még pedig vissza, Déva felé.

(Rákosi Viktor.)

MAGYAR HÖSÖK ÉS VÉRTANÚK

Lement a nap, de csillagok

Nem jöttek. Sötét az ég.

Közel s távolban semmi fény nincs,

Csak mécsvilágom s honszerelmem ég.

Szép csillag a honszeretet,

Gyönyörűségesen ragyog!

Szegény hazám, szegény hazám te,

Neked kevés van ilyen csillagod!

Mécssemnek lángja mint lobog!

Mitől lobog? mi lengeti?

Ejfélt ütött... ti lengtek itten
Mécsem körül, ti népem hősei!

Mintha nap volna mindenik,
Oly tündöklők e szellemek,
Tündöklők, mert hisz a dicsőség
Sugármezébe öltözködtenek.

Ne nézz őseidre, ó magyar,
Ki most sötétségben vagy itt!
Ne nézz őseidre, e napokra!
Szemeid gyöngék: a napfény megvakít!

Hazám dicső, nagy ősei,
Ti földet rázó viharok!
Ti egykoron a porba omlott
Európa homlokán tomboltatok.

Ó nagy volt hajdan a magyar!
Nagy volt hatalma, birtoka:
Magyar tenger vizében hunyt el
Észak, kelet s dél hullócsillaga.

Csakhowy rég volt, midőn magyar
Fejekre termett a babér;
A képzelet sebes szárnyú sas,
Elfárad mégis, mire oda ér.

Oly rég elhervadt a babér
A magyaroknak homlokán...
Hazám, oly rég valál te nagy, hogy
Nagyságodnak híre csak mese talán!...

Már rég nem sirtam s ime most
Pillámon egy könny rengedez...
Magyar nép, vajjon hajnalodnak
Vagy alkonyodnak harmatcseppje ez?

Magyar dicsőség! mi valál?
Hullócsillag, mely tündökölt,
Aztán lehullott a magasból
És mindörökre elnyelé a föld?

Vagy üstökös vagy, ó magyar
Dicsőség, mely jött s távozik,
Hogy századok multával újra
Lássák fényét a népek s rettegjék?

(Petőfi Sándor.)